

GESCHIEDENIS

VAN

TITUS KLOSE.

INLEIDING.

„Wel hoe is dat mogelijk?“, zoo vraagt gij mij lezer! „hoe kan een leeuw een lam worden?“

Gij hebt gelijk, het is vreemd en wonderlijk; maar vreemde en wonderlijke dingen gebeuren er zoo dikwijls, zoodat hetgeen wij wenschen mede te deelengeene onmogelijke zaak is. Althans het is geen opgesierde novelle, waar de wereld vol van is, omdat de tijd toch maar spoedig en aangenaam zou worden doorgebracht, maar het is eene ware gebeurtenis. Misschien hebt gij deze* gebeurtenis reeds vroeger gelezen,[@] doch dat doet er niet toe, wij hopen dan, dat dit oude nog eens nieuw voor u moge worden, en dat gij den tijd er aan besteedt, u niet zult beklagen.

„Beklagen!“ hebt ge wel eens tijd beklaagt lezer? Weet ge ook dat gij eenmaal rekenschap zult moeten geven van elk uur van uw leven? en wat zult gij dan antwoorden, wanneer u worden voorgelegd zoo vele uren tot dagen geworden, ^{zoo} vele dagen tot weken, weken tot maanden, maanden tot jaren?

Het is lang, zeer lang geleden, wij waren nog in onze jongelingsjaren en levende nog zonder God in de wereld, toen een zeker Hoogduitsch dichtstuk een bizonderen indruk op ons maakte. De dichter bezong den lof van eenen grijsaard, en toen hij de namen van vele beroemde mannen had genoemd, wiens lof hij nu niet

zou vermelden, **zoo bepaalt** hij zich alleen **bij** den grijsaard, en wat meent ge dat hij van hem te zeggen had?. Het was alles in dezen **eenen** regel, opgesloten: „**Hij leefde, nam een vrouw en stierf.**” Ziedaar alles. Doelloos, nutteloos, vruchteloos was zijn leven voorbijgegaan, en toen kwam de eeuwigheid! Daar zal hij ondervonden hebben, wat de eeuwigheid baren zal na een verbeuzeld leven. Nu dan, let eens voor **eenige** oogenblikken op deze brieschenden leeuw, die niet alleen tegen de menschen maar tegen den **Hoogen** en **Heiligen** God ten strijde trok, en den tijd daaraan besteed zal niet verloren zijn, misschien **trekt** gij er nog groote winst uit.

Wij gaan dus dadelijk over tot de geschiedenis van **Titus Klose**.

Den 10 Juni 1833' is de beroemde zendeling Titus Klose gestorven, van wien de volgende bijzonderheden, betref **fendē** zijne', **bekeering**, in zijne levensbeschrijving opg.eteekend staan.

Alhoewel Klose een kind was van vrome ouders, **zoo** verkeerde hij toch reeds in zijne **ieugd** op de paden der zonde, 't welk hef gevolg was, doordat **zijne** ouders hem op eene kostschool **hadden** 'gedaan, waar de **vreeze** des **Heeren** niet **woonae**.

Toen hij volwassen was, was hij volleerd in het kwade, en stond niet in de achterste, maar in de voorste gelederen van het leger des Satans. Niet alleen diende hij zelfs God niet, maar **konde** ook niet dulden dat andeten het deden, maar was een vervolger der kinderen **Gods** — Zijne grootste liefhebberij **was**, de bijeenkomsten der vromen uiteen te jagen, en de openbare Godsdienstoefeningen in de kerk te verstoren, zoodat hij door **zijn** goddeloos en **lichtzinnig** leven **zoodanig** berucht en gevreesd was, dat zijn naam tot een spreekwoord werd in den 'omtrek zijner woonplaats.

Op zekeren dag **deed** hij met **eenigen** zijner makkers een plezier-tochtje op zee. **Het** spreekt van zelf, dat het aan drank en kaarten niet ontbrak, en het een leven aan boord **was**, alsof de duivel **zelf** met zijne trawanten er aanwezig waren. **Terwijl** dit booze gezelschap druk aan het lachen, spelen, zingen en **vloeken** was, stak er echter een geweldigen storm op, en brak **er** een vreeselijk **on-**weder boven hun hoofd los, zoodat het ranke vaartuig in den afgrond dreigde weg te zinken. Velen der aanwezigen, die **zóó** nog den Naam des **Heeren** gehoond en gelasterd **hadden**, begon-

nen, even als **Joña's** scheepslieden, nu op hunne knieën te vallen, en **het lot hunner** zielen voor den Troon der Genade te bepleiten..

In het midden van dit ontzettende **tooneel** stond echter Klose met een **honenden** glimlach 'op zijn gelaat,

„Kom, Jack!” riep hij, een der verschrikten bij den arm vattende, „**schaamt** gij u niet? Wilt gij vroom gaan worden om een paar regendroppelen en een **schot** uit de hemelsche kanonnen? Hier neem een hartsterking uit deze flesch en gamede naar de kajuit, daar zullen wij nog een kaartje slaan. Ik **speel** een **spel** met u, om de hemel of hel!” — **Verschrikkelijke** taal, 'mijne lezers, **waarvan** de Dichter zegt:

Hun mond tast zelfs den hemel aan.

Verbaasd hoorde de aangesprokene deze lichtzinnige taal te midden der ontzaglijke **teekenen** van **Gods** majesteit. Maar hetzij dat hij zich werkelijk voor Klose schaamde, hetzij dat hij nog **half** dronken was, — genoeg, hij liet zich door hem **overhalen**, en beiden **zetten** zich aan het kaartspelen, terwijl de bodem die hen droeg: in groot gevaar **her-** en derwaarts werd geworpen.

„Ik zeg het u, Jack”, riep Klose, terwijl hij de kaarten schudde en zijne stem verhieft, om het geraas van den storm te **overschreeuwen**: „ik zeg het u, **zoo** waar als mijne ziel des **duivels** is, dat ik, **zoo** wij hier heelhuids afkomen, **aanstaanden** Zondag den predikant van Stamfoxe **eenen** storm blazen zal, waarbij deze nog maar een ademtocht is. — Kom, speel op, gij zijt aan de beurt!”

„Bij alle booze geesten, Titus”, antwoordde de andere, de **kaar-**ten neerleggende en hem! verbaasd aanstarende, „**zoowaar** als wij met dit schip regelrecht in de, **kaken** des doods zeilen, gij **maakt** het mij toch. te erg; Ik dacht, **dat** ik al wat mans was, maar in u is. de duivel zelf gevaren. — Ik kaart niet meer, wat gij ook moogt zeggen, 't is nu geen **tijd** van kaartspelen.”

Wij zullen het gesprek **dezer goddelooze** menschen niet verder vervolgen, daar wij zouden **vreezen** onze lezers getuigen te maken van tooneelen, die geen -vroom gemoed zonder afschuw bijwonen kan,. Ook de Heere in den Hemel aanschouwde de zamenknooping van ongerechtigheid, die hier, te midden van de worsteling- der elementen, boven den peilloozen afgrond plaats had, om Zijne lankmoedigheid te tergen. Maar 't was in Zijnen raad besloten,

dezen zondaar te **toon**en, dat de Hemel sterker is dan de hel, dat de God der genade het langer uithouden kan in verdragen, dan de snoodste zondaar in Hem te tergen.

Na eenige uren bedaarde de storm en het booze gezelschap kwam weer behouden aan wal.

„Nu vrienden!” riep Klose, terwijl zij van elkander afscheid namen, „aanstaanden Zondagmorgen allen te paard voor’ de deur, en dan naar Stamfoxe! Daar **zullen** wij dien *vrömen winkel* eens uit elkaar jagen!”

„**Afgesproken!**” riepen eenige stemmen, en onder het zingen van ondeugende liederen ging het **gezelschap** uiteen,

Op een half uur afstand van het dorp Stamfoxe staat een eenvoudige woning. De weg daarheen is een der bekoorlijkste van geheel Engeland, maar op het oogenblik, waarin wij ons verplaatsen, is hij nauwelijks te passeeren, want het is een weder als of alles onderstboven zal storten. De regen valt in **stroom**en op de aarde, terwijl de wind het dal met een ontzettend geraas vervult. In dat huis *woont de ‘predikant Samuel **Annear**. De arme man! Het is Zondagmorgen en hij moet naar Stamfoxe, om aan de **ver-**gaderde menigte het goede Woord te prediken. ‘t Is geen wonder, dat hij met een bedrukt gelaat zijne kamer op en neer gaat, Reeds tweemaal heeft hij zijne woning verlaten om naar de kerk te gaan, maar hij is ter halverwege teruggekeerd. ‘t Was ook geen **wêr**. Om, van een mensch te vergen daarheen te gaan, en dan in natte kleeren een paar **uren** staan te **preeken**. „De man had wel gelijk, dat hij maar teruggekeerd was, en zijne gemeente zou al zeer **on-**redelijk zijn, indien zij het hem kwalijk nam, dat hij haar te **ver-**geefs liet wachten!’, zoo denkt misschien menigeen onzer lezers, maar zoo *dacht de waardige **Annear** niet. Hij was’ wel in veel stuurscher **wêr** naar de kerk gegaan, en was dus hiervoor “niet vervaard. Bij slecht weder, zelfs in de open **lucht**, onder een **pa-**rapluie of op **eene handkar**, een paar uren achtereen het Evangelie te verkondigen, was bij hem geen ongewone **zaak**; — hij mocht dan teruggekeerd Zijn om welke reden ook, maar om het onstuimige weder -zeker niet,

Maar waarom dan?

Treden wij het huis binnen, en wij zullen de reden vernemen uit een **gesprek**, dat **er tusschen den leeraar** en zijne **echtgenoot** plaats vind.

„Ik **bid u**, om des **Heesen** wil, lieve Samuel”, sprak de **predikantsvrouw**, „**laat u toch zdo** niet ontmoedigen, keer weerom, God zal u zeker zegen op, uw **werk** geven.”

„**Maar**, lieve kind”, antwoordde de predikant met tranen, „**gij** weet niet wat het mij kost. Laat iedereen den kansel beklimmen, maar niet **ik**, ik **zoude** wel met Job willen uitroepen: „**Vervloekt** is de dag, waarop ik geboren werd”; — en vooral de dag, waarop **ik** voor het eerst den kansel beklom. — Ik wordt al meer en meer in mijn gemoed overtuigd, dat God mij tot dit **heilig en gewichtig** werk *niet* geroepen heeft. — Ik heb het op mijne eigene hand aangevangen; want ik **deug er niet voor, geloof mij**, ik **deug er niet voor**.”

„Hoe is het mogelijk dat **gij** dat zegt, mijne lieve Samuel! Daar **mag** menig predikant zijn, die meer talent en beter uiterlijk heeft dan **gij**, maar het Woord dat **gij** verkondigd, is toch het Woord **Gods** en uwe gemeente hoort u toch gaarne. **Gij** hebt altijd vele toehoorders en de menschen komen soms uren ver om u te **hooren**.”

„**I**delheid! nieuwsgierigheid!” **hernam** de predikant; „hebt **gij** ooit gehoord, dat er iemand onder mijne **prediking** is bekeerd geworden? — En waar dat niet geschiedt daar is het immers duidelijk, dat de Heere er **Zijnen zegen** onthoudt. — Wat baat mij de **goedkeuring** en bewondering der menschen? Die zullen mij voor God niet rechtvaardigen. Daarentegen ga ik nimmer naar de kansel, of **ik** gevoel eene zware beklemdeheid op mijn hart; 't is alsof eene stem in mijn binnenste roept: „**Wat** vermeet **gij u**, **dit** **hooge** en heilige werk te verrichten? Wie heeft er u toegeroepen **gij** zondaar! die zelf eer noodig hebt dat anderen u prediken”.

„Een zondaar!” zeide zijne vrouw, „ach, zijn wij, zijn alle 's **Heeren** dienstknechten geen arme zondaren in zich **zelve**! Jezus zendt immers **geene** engelen om het dierbare Evangelie bekend te maken!”

„Ja, maar zulk een groot zondaar als ik ben. — **Indien** Titus **Klose**, die hier in den omtrek 'als de grootste **vloeker** en godslasteraar bekend staat, den predikstoel beklom, **zo** ik **denken**, dat

hij er nog eerder **toe** geroepen' was dan ik; **want** er staat **geschre-**
ven: „hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het **Koninkrijk**
Gods!” en bij de **menschen** is hij zeker een groot zondaar, terwijl
ze **mij** als een heilige beschouwen, maar voor God, **dfe** de harten
doorziet, is hij misschien een heilige bij mij vergeleken; want, zulke
goddeloosheden, als er dag bij dag in **mijne** binnenste opstijgen,
komen Klose **stellig** nooit in, de gedachten, daar ben ik zeker van!”

„Ach!” riep zijne vrouw en **barstte** in tranen uit, „**hoe** kunt gij
aan zulke verkeerdheden voet geven: ons aller hart is. tén **eenen-**
male alleenlijk hoos van der jeugd aan, en het hart, de Heere heeft
het immers zelf gezegd, komt allerlei zonde en goddsloosheid voort,
waarvoor wij wel terecht mogen sidderen. — Ik wil gaarne **ge-**
looven, dat uw hart niet beter is dan dat **van** Klose, maar. .. **God**
heeft u de **oogen** geopend, zoodat gij het bederf **inziet**, en tevens
hebt gij den dierbaren Heere Jezus **leeren** kennen als de **éénige**
weg ter behoudenis voor een **schuldig** zondaar. Dat ziet Klose
niet in, en daarom **zijt gij** geschikt **om** ons den weg des levens te
verkondigen, maar **hij** niet, Kom, lieve Samuel, de gemeente is. u
wachtende; vraag den Heere om Zijne ondersteunende genade; Hij
heeft het beloofd aan **degenen**, die ongetroost zijn en door **onweder**
voortgedreven worden, dat Hij hunne **steen**en gansch sierlijk **zal**
leggen en hun op saphiren zal grondvesten. Als gij op den kansel
komt, zal de Heere u wel, **weêr** moed **en** vreugde geven,, gelijk Hij
wel meer heeft gedaan, en

Hun geeft **Hij** moed en krachten,
Die hopend op Hem wachten.

„De weg des levens” herhaalde de **leeraar**, „ja, indien ik geschikt
was, om die dan **anderen** te verkondigen, dan zou ik immers ook
de vruchten 'op mijnen arbeid moeten zien, maar wie heeft ooit
gehoord, dat er door middel van mijne prediking zondaren bekeerd
zijn geworden?”

„**Wat**”, zeide zijne vrouw, „**vergeet** gij **zoo** spoedig de genade
des **Heeren**? Zijn het niet Anna Johnson, Philip Cowroom, Philip
Bades en meer anderen, die getuigen immers allen, dat zij onder
uwe prediking tot het licht zijn gekomen, waarvan gij kunt zeggen,
dat zij het **zegel** **uwes** apostelschaps zijn.”

„Ach, dat **is al** lang geleden, en toen was ik nog in mijne **jeugdige** kracht. Maar nu is de kandelaar **van** mij weggenomen, en ik ben een dorre boom, die geen lommer of vruchten meer. **heeft.**”

„Nu”, zeide zijn vrouw, de oogen opslaande, — want zij had in stilte den Heere gebeden, — „nu, dan zal de Heere dezen morgen nog eens weder **eene scheute** uit uwendorren wortel’ doen **voort-** komen; want Hij is machtig om den **onvruchtbaren** Fe stellen tot **eenen** vader van menigte der volken. Ga heen, Samuel! ik bid het u, de Heere zal met u zijn.”

Met deze woorden gaf de vrouw hem **zijn** stok en kapje, kuste hem hartelijk en met eene stille verzuchting liet zij hem de deur uit,

Terwijl den goeden predikant **Annear**, onder zuchten en tranen, storm en regen, den weg naar **de** kerk inslaat, verplaatsen wij ons in de kamer van Titus Klose. Hij heeft het gordijn van zijn venster, dat op den landweg uitziet, hoog opgehaald, daar de donkere lucht hem het daglicht ontzegd, waren er wolken aan het ontstuielige zwerk, niet minder sombere- wolken dreven op het aangezicht van dezen **woesten** jager: ontevreden fronste, hij het voorhoofd, terwijl hij door het venster naar buiten zag en den strijd der elementen. **aanschouwde.**

„Is dat weder!” bromde hij bij **zichzelfen**; „t is alsof **het er** op gezet is om mij het leven te verbitteren. Verleden Donderdag werd ik op zee heen en weer geworpen, en nu wij eens een **vroolijken** dag **willen** hebben, is het een weder, dat ‘niemand er op los durft. De jongens zullen **niet** komen, daar is geen kijk op.”

Met deze woorden drong hij **zijn** gelaat tegen de glasruiten en zag links en rechts den landweg **op**, om te ontdekken of er **ook** een **zijner** vrienden in aantocht was.

„**Geen stoffelijk** wezen”,- sprak hij, „**geen** hond zelfs. **Dat** de duivel hen **hale**, dat ze voor **zoo’n** weinig regen en wind bang zijn!”

Nu zag hij op zijn horloge en doorwandelde brommend en hoofdschuddend zijne kamer, terwijl elk zijner kameraden een dozijn vervloekingen bekwam. Eindelijk trok hij **aan** de schel en beval zijnen knecht het paard te zadelen.

„**Mijnheer**”, zeide de knecht, „in **zulk** weder!”

„**Mijn paard**, zeg ik u!” antwoordde **Klose** barsch, „ik wil naar

Stamfoxe, al zou ik er. ook heen zwemmen. — Heb ik geen plezier, dan zullen' die **vrome** kwezelaars het ook 'niet hebben. — Ik heb gezworen: -dat die paap vandaag eens weten zal, dat het stormt en. regent. — 'Maak voort!. Gezwind!"

Toen **het** paard gereed was, sloeg Klose zijn regenmantel om, trok zijn beerenmuts ovér de **ooren**, sprong **in den** zadel en draafde heen. **Weldra bereikte** hij Stamfoxe, bezorgde zijn paard, en begaf zich naar de kerk. Tot zijne verwondering zag hij, dat de **predikant** nog niet op' den stoel was, ofschoon de wijzer van de klok reeds een half. uur over **den** tijd wees.

Na **korten tijd** echter verscheen de **leeraar**, en Klose besloot hem. eerst een **gedeelte** zijner preek te laten uitspreken om dan de" **vergadering** in opschudding te brengen. Hij kon dit thans te **gemakkelijker doen**, daar niemand der aanwezigen **hem** herkende, dewijl **hij zich** 'geheel in zijnen mantel gewikkeld had,

Toen Klose den predikant op den stoel zag komen, ontving hij echter' **eehen** indruk, gelijk hij zich niet herinnerde ooit **ondervonden te** hebben. — De gebogene houding van dien knecht des **Heeren**, dien een diep verborgen, kommer ter neder drukte, — dat vroom, **gelaat**, **waarop** de nederigheid en zachtmoedigheid met droefheid **doormengd** uitgedrukt waren, — **dat** sprekend oog, **waaruit** de innigste' liefde en diepste behoefte aan hemelsche **vertrouwing** hem **tegenblonk**, — dat **alles** had op den **woesten** jager reeds dadelijk eene uitwerking, niet ongelijk aan die van de **lentezon**, welke de ijsschotsen der rivieren smelten doet. — Er ontstond iets in **zijn** hart, 't welk hem **zeide**: „Gij zoudt toch een waar **hellewicht** moeten zijn, ja alle gevoel moeten uitgebluscht hebben, zoo **gij dit** onschuldig lam eenig leed kondet doen!"

Inmiddels gaf de **leeraar het** gezang op, 't welk een **berijmde** vertaling **was** van den 68sten Psalm, die in onzen **bündel** aldus luidt:

De Heer zal opstaan tot den strijd

Hij zal Zijn haters wijd **en** zijd,

Verjaagd, verstrooid doen zuchten.

Hoe. trotsch Zijn vijand wezen moog,

Hij zal voor Zijn ontzaglijk oog

Al sidderende vluchten.

'Gij zult hen, daar G' in glans verschijnt,
 Als rook en damp, die ras verdwijnt,,
 Verdrijven en doen dolen
 't Goddelooze volk wordt haast tot asch,
 't Zal voor Uw oog vergaan als was,
 Dat smelt voor gloeiende kolen.

Een der hoorders die naast Klose stond, bemerkende dat hij geen boek bij zich had, hield hem het zijne voor; en noodigde hem vriendelijk uit mede te zingen. Zijns ondanks sloeg hij zijne oogen in het boek, en ofschoon hij niet medezong, hij las toch den *triumfzang*, die de kindren des lichts in dit lied reeds bij voorbaat aanheffen over de werkers der ongerechtigheid. Nu herinnerde Klose zich uit zijne vroegste kindsheid, dat hij zijne vrome moeder menigmaal hetzelfde lied had hooren zingen; en er welden uit den diep verscholen bodem des harten gedachten op, die zijne ouders toen in hem gezaaid hadden, maar die door den maalstroom des zondigen levens geheel vernietigd waren en hij zorgvuldig alles vermeden en tegengewerkt had, dat hem tot eenig nadenken kon brengen. — Maar als de *tijd der minne* daar is, staat den Heere niets in den weg; dan roept Hij degenen die in de duisternis zitten te voorschijn!

Onder het zingen van dit lied, greep de Onzichtbare hem in de ziel. — Diep bewogen stond hij daar en onwillekeurig neigde hij zijn hoofd tot het gebed, waartoe de predikant de vergadering uitnoodigde. Ook nu wist Klose niet, wat hij hoorde. Dat roepen van een diepbedrukte ziel om hulp en troost tot den God haars heils, niet met doode klanken en aangeleerde termen eener stelselmatige nederigheids-vertooning, maar op een toon, die zoo voelbaar en' duidelijk het kenmerk is van een in waarheid arm, behoeftig, naar hulp en troost smachtend hart, — dat pleiten van dien in zichzelf hopenloozen, maar van de genade en liefde zijns Ontfermers alles hopenenden en smeekenden zondaar, tastte diep in 'het gemoed van den wilden en verwoesten mensch. — En toen de predikant den tekst voorlas: „Ga in door de enge poort, want wijd is de poort en breed is de weg, die ten verderve leidt, en velen zijn er die door dezelve ingaan, want de poort is eng en de weg

is nauw, die *tot het leven leidt, en weinigen zijn er die *dézelve* vinden; — toen hij in het vuur des Geestes, — dat hij niet tevergeefs van den Heere had afgebeden — het ontzettend verlieschetste van eene ziel die verloren gaat, tegenover het onuitsprekelijk gewin, dat eene eeuwige zaligheid aanbiedt, — toen werd de tegenstander geheel ontwapend, en de leeuw veranderde in een lam, dat aan den rand eens afgronds tot den eenigen Herder om hulp schreeuwde.

Zwijgend, met ter neergeslagen oogen en verbaasd in zichzelf, begaf hij zich na het eindigen der Godsdienst uit de kerk, en met verlangen verbeidde hij het avonduur, waarop de leeraar *andermaal* zou optreden. Toen sprak de predikant over de woorden: „Ziet ik sta aan de deur en Ik klop.”

Dit woord voltoöide, wat er nog aan den indruk van het vorige mocht ontbroken hebben. — Toen de predikatie, geëindigd was, besloot Klose niet eer naar huis terug te keeren, voordat hij zijn hart voor den vromen leeraar had uitgestort.

Vermoeid en doornat van den regen kwam de predikant *Annear* in zijne woning terug, Zijne vrouw wachtte hem reeds met drooge kleeven, en toen hij straks bij het koesterende kolenvuur zich verkwikte aan de lafenis welke zij hem bereid had, zeide zij tot hem met innige liefde: „Niet waar? het is toch beter gegaan dan gij gedacht hadt. Ach, ik mocht des Heeren aangezicht geduriglijk k voor u zoeken.”

„Gij zijt eene goede vrouw”, antwoordde de leeraar, „gij zijt eene goede trouwe hulp tegenover mij. Ik ben een rechte dwaas maar de Heere heeft u wijsheid gegeven. Ik heb vandaag met buitengewone levendigheid voor mijzelf gepredikt. Toen ik den kansel beklom, ontwaakte mijn geest onder het gebed 'tot nieuwe kracht. Maar ...”

Hier zuchtte de leeraar en een traan blonk in zijn oog.

„Maar ...” zeide zijne vrouw, „nu nog niet tevreden? Is er nu nog eene smart?”

„Voor mij zelve”, antwoordde de leeraar, „heb ik 'zegen gehad, maar ook voor mijne hoorders? Is er iemand onder hen geweest, die het tot een reuk ten leven geworden is?”

Wederom trachtte zijne vrouw, hem het ongegronde en dwaze van zulk eenen kommer aan te toonen, toen de dienstmaagd kwam, berichten dat de heer Titus Klose den predikant wenschte te spreken.

„Titus Klose!” riep het echtpaar verbaasd: „wat drijft dien hien henen?”

„En dat in zulk een weder!” zeide de vrouw; dat moet zeker een dringende boodschap zijn.

„Ik stel er mij niet veel goeds van voor”, hernam de predikant, „het is misschien weer een of andere boevenstreek, dien hij met zijne kameraden voor heeft. — Maar laat mijnheer binnen komen.”

Binnen weinige oogenblikken verscheen de zoo onverwachte als gevreesde gast, In zijn regenkleed gehuld en met zijne berenmuts op het hoofd, zag hij er ook waarlijk niet zeer uitlokkend uit, De predikantsvrouw bood hem een stoel aan, maar in eene houding, die verried, dat zij voor hem vreesde, terwijl zij met bezorgdheid hare man aanzag, daar zij bevreesd was, dat hij hem eenig leed zou doen.

„De reden van mijn komst”, zoo begon Klose zijn gesprek, terwijl hij zijne muts afzette, „zal u eerwaarde leeraar, zeer verwonderen, maar gij kunt daarover niet meer verwonderd zijn dan ik zelf, die het heden morgen nog voor de grootste onzinnigheid zou verklaard hebben, indien iemand mij verzekerd had, dat ik dezen avond en dan nog wel met zulk een doel, u een bezoek in uwe woning zou brengen.’ Ik geloof niet dat ik u behoef te zeggen wie ik ben: mijn naam is helaas! in het land genoeg bekend. En toch moet ik u thans zeggen wat ik ben, want aan u ben ik verplicht, dit het eerst uit mijnen mond te hooren. Ik ben, waarde leeraar en hier bewogen aandoeningen en tranen de stem van Klose zoo zeer, dat hij een oogenblik ophield met spreken: „ik ben een groot zondaar, ja, de grootste der zondaren. Ziedaar alles, wat ik van mijzelfen zeggen kan. Ik ben dit van mijne jeugd af geweest maar het is eerst sedert heden, dat ik het zelf inzie en gevoel en het voor anderen belijd. — Ik had het plan gesmeed, met mijne kameraden heden morgen — ach vergeef mij deze snoodheid — naar uwe kerk te gaan, om u in het werk des Heeren te verhinderen; maar God heeft met storm en onweder voor u gestreden, zoodat

mijne, medegezellen mij niet konden te hulp komen, 'zoodat ik alleen er op af ben gegaan. En dáár, gelijk mijne ziel het thans met verbazing ontwaart, daar wilde God mij alleen hebben, opdat er niets in den weg. zoude zijn om het werk des duivels in mij te verstoren. Ik heb u hooren bidden en prediken, en God heeft uw woord gebruikt als een hamer om de rots van mijn hart te verbrijzelen. — Eerwaarde heer, ik ben diep bedroefd over mijzelf. Gij hebt mij den afgrond getoond, aan welks rand ik sta, Ik zie, dat mijne ziel op het punt staat van reddeloos verloren te gaan, en dat ik een almachtig en rechtvaardig God getergd heb, die mij van mijne jeugd af met louter zegeningen bewelddadig heeft. Dat smart mij zeer. Och, dat ik niet verloren mocht gaan, maar behouden worden. Gij hebt in uwe leerrede dezen dag meermalen gezegd, dat 'de Heere ook in mijn verderf geen lust had, dat Hij ook mij, verloren zondaar, wil behouden; dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om op te zoeken en zalig te maken, dat verloren. is. 0, dat is heerlijk, dat is groot! — Maar ... het is mij te groot, ik' kan niet bevatten, ik durf het niet gelooven! — Och Óok dat bedroeft mij zeer. Ik heb troost noodig en daarom kom ik tot u. Heb medelijden met een arm, verloren zondaar, en zoo gij een goed woord voor mij hebt, och, onthoudt mij dat niet."

Een stroom van tranen smoorde de laatste woorden van den diep ontroerden jongeman. Maar, hij "was de éénige niet die daar zat te weenen, ook de leeraar en zijne echtgenoot weenden met hem en zaten diep bewogen ter neder, en behoefden eenige oogenblikken, om zich te overtuigen dat het werkelijk waarheid en geen dro'om was, dat hun op dit oogenblik wederveroer.

Eindelijk ontlastte zich het gemoed van de predikantsvrouw in dankzegging tot God, die de blinden leidt langs eenen weg, die zij niet geweten hebben.

De leeraar ving nu met Klose een gesprek aan, waarin hij hem met wijsheid zooveel van de kostelijke spijzen des eeuwigen levens aanbood, als deze thans noodig had. Het gesprek duurde tot laat in den nacht, want hoe vermoeid de leeraar ook was van den arbeid des daags, thans verfrischte de Geest des Heeren zijne krachten.

Toen eindelijk het gesprek afgebroken werd, nam Klose dank-

baar het aanbod aan, om dien nacht onder het gastvrije dak van den **leeraar** uit te rusten.

Nadat hij naar zijne kamer gegaan was, nam de **predikantsvrou** haren man bij de hand en zag hem **aan** met oogen die van vreugde straalden.

„Ik begrijp u, mijn lieve”, **zeide de leeraar**; „de Heere beschaamt mij op eene wijze, die ik nooit vergeten zal. Maar ik wil **Hem**, loven, die **zich over** mijne zwakheid, ontfermd heeft. Het was mijn **hoogmoed**, die van Hem een **teeken** begeerde, en Hij heeft mij een **teeken** gegeven waarover het **gansche** land verbaasd zal staan, Maar **nu** ik het ontvangen heb,, gevoel ik mij diep vernederd. ik heb nu geleerd te gelooven en niet te willen aanschouwen. Wat zal ik anders doen, dan mij **zelven** te vernederen in het stof, **opdat** ik Hem groot make Wien **alleen** de eere **toekomt**. Looft -den Heere mijne ziel en al wat in mij is Zijnen Heiligen Naam!“

Den volgenden dag bleef Klose nog bij den **leeraar**, en **vervolgens** bezocht hij hem dagelijks, **Een grooten** strijd had hij nog te strijden met **zijne vroegere** vrienden, die **hem eerst** voor **krankzinnig** verklaarden, vervolgens als een **dweeper** begonnen te verachten, en eindelijk **als** een verachte links **lieten** liggen. — De Heere gaf hem **kracht** om dezen strijd standvastig te volstrijden. — ‘Zijne verandering bracht ook in zijne **maatschappelijke** betrekking zulk **eene omkeering** te weeg, dat de meeste wegen, die vroeger voor hem openstanden, thans voor hem gesloten werden, Daarentegen nam zijne begeerte in de dingen van het koninkrijk **Gods** zoo zeer toe, dat hij eene onweerstaanbare begeerte in zich gevoelde **ontwaken** om het Woord des **kruses**, waarin hij zelf **behoudenis** had gevonden: als een anderen Paulus, ook aan anderen te verkondigen.

Gaarne was zijn vader in Christus, ‘de vrome **Annear**, hem **behelpzaam** tot vervulling van dezen wensch. Onder de zendelingen, die Engeland in het eerste tiental jaren onzer **eeuw**, tot de heidenen heeft gezonden, is Titus Klose, weleer de **wilde jager** van Stam force Hill, gewis een der beroemdste en in zijnen **arbeid** een der **gezegendste** geweest!

Ziedaar, lieve lezer! u medegedeeld de geschiedenis van den man, die als een tweede Saulus dreiging en moord blies en door **een**

wonder van Almachtige genade werd wedergeboren tot een nederig en ootmoedig discipel van den Heere Jezus.

Ziet **gij wel** hoe vrijmachtig God **de** Heere werkt? Wie zou ooit hebben kunnen denken, dat Klose, dat monster van Goddeloosheid, ooit het **Evangelium** zou hebben **verkondigd**? Hij wilde niet bekeerd **zijn**, hij wilde God noch den hemel hebben maar **den** duivel alleen dienen. „**Maar Ik wil**” zegt de Heere der **heirscharen**, „**dat Titus Klose Mij** dienen zal, **Ik wil**, dat hij zal bekeerd worden, en dat **zijn** wil wordt omgekeerd en daarom zet **Ik** hem op de wagens **van** Mijn vrij willig volk.”

Wie kan het tegen God uithouden? Klose kon het niet, kunt **gij** het lezer?

, 0, er zijn **zoo** vele menschen, die niets willen weten van bekeering of genade, ja, ze zouden wel anderen beletten willen, dat zij ook niet **bekeerd** werden; vandaar dat **zij** met dat oproerige **volk**, met die menschen van een bekrompen verstand zoals zij de **zoodanigen** noemen, die zoeken behouden te worden van den **toekomenden toorn**, **niets** te doen willen hebben, terwijl **zij**, ze, schuwen als de pest.

Maar **wat** is meer eer: van God den Heere **geëerd** te worden, of **van** de menschen?

Eene zaak is hoofdzaak, en die is, of wij zijn **wederomgeboren**, dat is niet, of 'gij van de kroeg naar de kerk, of van het bordeel naar den stillen, huiselijken kring **zijt** bekeerd. Och! zulk eene bekeering is alleen goed voor **den** tijd, maar laat niets na voor de eeuwigheid.

Zijt gij bekeerd? van een vijand **een** vriend, van een vervolger een discipel **van** den Heere **Jezus**. geworden? Hebt **gij** **uzelfen** **leeren** kennen als een onwaardig, ellendig, verdoemelijk- schepsel voor den **hoogen** heiligen God en is het eene onmogelijkheid geworden bij uzelfen om 'zalig te worden, **zoo** dat gij alleen om genade roept? Wel' nu, ga tot Jezus, Hij alleen is de Weg, de Waarheid en het Leven, niemand komt tot den Vader dan door **Hem!**

Och! of het de Heere mocht behagen in ruime inate **Zijnen** Geest uit te gieten; opdat er door vrije genade nog velen zulke leeuwen **mochten** gemaakt. worden tot lammeren van de kudde **van** den Heere Jezus.